

MARKO KREMŽAR

Zgodovinski spomin

Ob novi obletnici neprostoovoljnega odhoda

Leta 1799, pred natanko dvesto leti, je cesar Napoleon Bonaparte ukazal podložnikom, naj bo pozabljena revolucija, ki je deset let prej pričela pretresati Francijo. Pozabljena naj bi bila leta nasilja in terorja. Francozi in z njimi ves svet, naj bi se zazrli v svetlo prihodnost njegovega cesarstva. Kljub zmagam in porazom, s katerimi je Napoleon zaznamoval svoj čas, ni mogel doseči, da bi ljudje na revolucijo pozabili. Dosegel pa je, da je v evropskem spominu ob grozotah njegovih vojska vsaj do neke mere in za nekaj časa zbledela nasilnost tedanjih francoskih revolucionarjev.

Spomina ni lahko ubiti. Lažje ga je pogojiti, okrniti, obremeniti, izmalčiti. Tudi med Slovenci je tako. Sedanji oblastniki slovenske države bi radi odpravili spomin na revolucijo, a se zavedajo, da so za kaj takega kljub moči vendarle prešibki. Občasni pozivi, naj glejmo naprej in se ne oziramo v preteklost, so le del njihove taktike. Kot Marxovi učenci poznajo zgodovino in vedo, da bo spomin ostal. Njihov poglaviti napor je potemtakem usmerjen v oblikovanje takega družbenega spomina, ki bo odgovarjal njihovim koristim, ne glede na resnico.

Če naj že ostane nekaj spomina na čase, ko so z nasiljem in s prevaro dosegali oblast, naj bi bil to spomin na njihovo razlago dogodkov. Kot v času svoje totalitarne vladavine naj bi po Leninovem in Stalinovem zgledu še vedno oni določali, kdo bo pred zgodovino heroj. Kljub novim razmeram gre za ohranjanje starih laži, ki so služile partijcem s pomočjo državnega aparata skozi pol stoletja.

Okrog zgodovinskega spomina se bje neviden, a zato nič manj pomemben boj. Nekdanjim komunistom se je sesul imperij, a so ob nepripravljenosti demokratov ohranili velik del politične in gospodarske moči.

Če se jim posreči, da obvladajo še zgodovinski spomin, si bodo ohranili osebni in skupinski ugled. To bi pomenilo, da bi polom njihovega sistema vendarle lahko preoblikovali v neke vrste zmago. Če pa se jim to ne posreči, jih ne bo

'povozila' le ekonomija, ki je bila stržen njihove ideologije, marveč tudi zgodovina, kateri naj bi nekoč s prelivanjem krvi služili. Odtod pomen velike bitke za očiščenje ali za zamrznitev spomina, ki se nevidna bje sredi narodnega občestva.

Meseca maja se spominjamo, kako so v pomladi leta 1945 dolge procesije rojakov na vozovih, peš in na kolesih, odhajale v tujino. Bežale so družine vseh družbenih plasti. Tisoči so bežali pred komunističnim terorjem, da si ohranijo svobodo in življenje. Množična grobišča, ki prekrivajo slovensko zemljo, potrjujejo upravičenost njihove odločitve. Ljudje, ki so poznali v teoriji in v praksi komunistično krvooločnost v času, ko je večji del zahoda še nasedal propagandi boljševikov, so odhajali. Nekateri od teh beguncev so svoje življenje rešili. V teku let so posredovali življenje potomcem. Nov rod Slovencev je pričel rasti v tujini. Z življenjem pa smo begunci ohranili tudi spomin. Kakor življenje smo tudi spomin posredovali otrokom.

Ob veliki laži, ki so jo gojili organi za propagando in vzgojo pod totalitarnim režimom v domovini, se je ohranjal resničen spomin na grozote revolucije predvsem po družinah in v srcih posameznikov, skrivaj na slovenskih tleh, javno in neprikrito pa med diasporo. Ob zlomu komunističnega režima sta se ta dva toka zgodovinskega spomina, ki so ju komunisti hoteli utišati in izolirati, pričela stekati in se medsebojno krepiti. Upali smo, da je emigracija s predajo svojih tradicij rojakom v domovini nalogo izpolnila. A vidimo, da ni tako. Ohranjanje, zbiranje in posredovanje spomina je še vedno velika, neodložljiva naloga nekdanjih političnih beguncev in njihov potomcev.

V knjigi „Temna stran meseca“, ki predstavlja za Slovenijo v prehodu nekaj knjižni mejnik, pripoveduje pisatelj Drago Jančar, kako mu je majhna knjižica z naslovom „V Rogu ležimo pobiti“, napisana v emigraciji, pomagala pri spoznavanju temne resničnosti režima, v katerem je živel. Spomin, ohranjan v zdomstvu z naporom ljudi, ki niso pisali in delali za

Nad. na 2. str.

Protest Srbov v Ljubljani

Društvo Srbska skupnost (Društvo Srpska zajednica) v Sloveniji je 30. marca pozno popoldne v Ljubljani pripravilo protestni shod proti napadam zveze NATO na ZR Jugoslavijo. Protestnega shoda, s katerim naj bi udeleženci pokazali, da nasprotujejo nasilju na tleh ZR Jugoslavije, se je po neuradnih podatkih policije udeležilo približno 5000 v Sloveniji živečih Srbov in Črnogorcev. Zborovanje se je začelo pred pravoslavno cerkvijo svetih Cirila in Metoda v Ljubljani. Po cerkvenem obredu v pravoslavnih cerkvi so se protestniki v strnjeni koloni odpravili proti ameriškemu veleposlaništvu, kjer so nadaljevali protest proti napadam severnoatlantskega zaveznitva. Zatem pa so se vrnili pred pravoslavno cerkev, kjer so podpisovali protestno pis-

mo in pismo podpore. Čeprav so priredite-lji napovedali, da bo protest potekal brez transparentov, slik in zastav, se nekateri protestniki tega niso držali. Tako je ob vzklikanju „Kosovo je Srbija“, „NATO ubijalci“, „Fašisti“, „Ne damo Kosova“, „Sloveniji sramota“, „Živel Milošević“ itd. in žvižganju, bilo opaziti tudi srbske zastave z zgodovinskim grbom in transparente z napisi proti zvezi NATO in ameriškemu predsedniku. Protestniki so zažgali tudi zastavi ZDA in Velike Britanije. Srbska skupnost je vse udeležence protesta pozvala, naj se vzdržijo vsakršnega nasilnega dejanja, saj je njihov namen protestirati proti nasilju.

Podobne shode Srbska skupnost načrtuje tudi v prihodnje, pripravili pa naj bi tudi koncert.

ZGODOVINA KOSOVA

Ko danes poslušamo o grozotah vojske na Kosovem, ki je sicer del Srbije, a na njem večinoma živijo Albanci, nam ni jasno, kako je do tega stanja prišlo; poznamo samo posledice. Zato naj služijo naslednje vrstice o tamkajšnji zgodovini.

Ko so prišli Slovani po letu 500 na Balkan, so v stiku s civilizacijo - rimsko ali bizantinsko - preosnovali svojo družbo iz rodovne skupnosti v manjše kneževine.

Med Slovenci sta nastali dve taki državi: Karantanija, najprej samostojna, pozneje pa važna vojvodina, in pa Kocljeva Panonija, ki je po nekaj letih zamrla. Ker se je Karantanija - Koroška ponemčevala, je veliko pozneje osrednja vojvodina Kranjska prevzela vodstvo v rasti slovenske nacionalne zavesti in sledeči poti proti nacionalni državi.

Na Hrvaškem sta zrasli dve državi: Posavska na severu in Primorska Hrvaška - Dalmacija ob morju. Ta slednja je rasla, absorbirala Posavsko Hrvaško, imela svoje kralje in nato kot enoten blok prišla pod madžarske kralje, a je ohranila skupno notranjo enotnost in narodno in državno zavest.

Bolj proti jugu so se tudi ustanovile nekatere države, končno je prevladala Bosna, ki se je razrasla v veliko državo, ki je nihala med Hrvaško in Srbijo, pod eno ali drugo ali nad obema. Z njo so naši Celjani sklepali pogodbe. Uničili so jo Turki. Zaradi svojega vmesnega kulturnega (med vzhodom in zahodom), verskega (katoličani, pravoslavni, bogomili in pozneje muslimani) in političnega stanja še danes nima izoblikovane enotne narodne zavesti.

Makedonci so bili vedno ali del bolgarske države ali pa nad njo, bila je tudi pod Srbi ali Bizantinci, pozneje pod Turki. Šele Tito je ostvaril lastno republiko; danes si jo lastijo Srbi, Bolgari in Grki.

Ostane nam še Srbija.

V začetku srednjega veka so se med Savo in Jadranom ustanovile manjše kneževine ali županije - Zahumlje, Trebinje, Neretljani, Duklja ali Zeta (iz katere se je pozneje izcimila Črna Gora), in končno Raška, pozneje imenovana Srbija, okoli Kosova in Morave. Ta je širila svoje ozemlje, si počasi podvrgla ostale pokrajine, imela kralje in končno carja: car Dušan je celo poskušal, da bi postal bizantinski cesar. Srbija je imela svoj center, samostane, in gradove ravno okoli Kosova in je v največjem razmahu obsegala vse ozemlje od Save do srede Grčije. A tudi njo so ogrozili Turki. Kljub slavni borbi so ji zadali hud in odločilen poraz na Vidov dan, 15. junija 1389 na Kosovu, kjer je izgubil življenje njih kralj Lazar. V nekaj letih so jo počasi zasedle otomanske čete. Čeprav so sicer včasih v njih senci rasli več ali manj samostojni knezi, je bila do konca 19. stol. trdno v turških rokah. A ravno poraz na Kosovu je Srbe družil, jim krepil skupno narodno zavest in dal moči, da so se borili za obnovo svoje izgubljene države.

V poznejših stoletjih so skupaj z Avstrijci in Madžari poskušali izriniti Turke, a jim ni uspelo. Tako so po delni zmagi in

poznejšemu porazu leta 1690 bežali pred turškim maščevanjem. Skupaj s svojim patriarhom Arsenijem se je umaknilo nad 37.000 družin, večinoma iz Stare Srbije - to je Kosova, čez mejo na Madžarsko, kjer so jim dali zemljo v precej nenaseljeni Vojvodini.

Podobna selitev se je izvršila leta 1739, ko je množica Srbov s patriarhom Arsenijem IV vred šla isto begunsko pot. Tako se je težišče srbskega naroda pomaknilo bolj proti severu, kjer je Beograd prevzel glavno vlogo.

Na izpraznjeno zemljo na Kosovu pa so se počasi naselili Albanci iz svoje gorate in revne dežele. V zadnjem stoletju so se preostali Srbi iz Kosova raje selili na sever v bolj rodovitne kraje in v strnjeno srbsko okolico. A na Kosovu so ostali njihovi srednjeveški samostani, grobnice kraljev in spomin na veliko, močno, in junaško Srbijo.

Po propadu turške države in prvi svetovni vojski so velesile kar počez razdelile Balkan. Kosovo so odmerile zmagoviti Srbiji neglede na to, kdo je živel na njem, in razdelile Albance.

Upoštevati moramo še naravni prirastek, ki je med preprostimi Albanci veliko višji kot med više stoječimi Srbi. Tudi so Albanci, ki niso Slovani, najbolj bojevit in kulturno zaostal narod v Evropi z junaško zgodovino in trdno družinsko zavestjo. Tito jim je dal veliko politično in kulturno avtonomijo, tako da jih je držal zadovoljne. Milošević pa jim jo je pred desetletjem odvzel, od tedaj je med njimi vrelo in so jih komaj mirili.

Sedaj se je v zgodovini Kosova in njihovih naseljencev Albancev odprla nova, težka in krvava pot, ob vsej zapleteni zgodovini in njenemu vplivu na čutenje in mišljenje Srbov ter Albancev.

TD

Anketa Dela

Tudi po več kot tednu Natovih napadov na vojaške cilje v ZR Jugoslaviji se stališča o tem v Sloveniji niso spremenila. Večina (60,2%) anketiranih 3. aprila poseg podpira, medtem ko mu nasprotuje 25,9 vprašanih, 13,9% pa jih je o tem vprašanju neopredeljenih. Anketirani so odgovarjali tudi na vprašanje, ali naj Slovenija sprejme določeno število beguncev. Pritrnilo je odgovorilo 61,5%, odklonilno 28,7%, neopredeljenih pa je bilo 9,8 anketiranih. Na vprašanje, ali ste za to, da Slovenija postane polnopravna članica zveze NATO, je pritrnilo odgovorilo 62% vprašanih. Članstvo v severnoatlantskem zaveznitvu nasprotuje 17% vprašanih, medtem ko se petina (20%) vprašanih ni opredelila. Prav tako se večina (65%) vprašanih strinja z odločitvijo slovenske vlade, ki je dovolila prelete Natovih letal čez naše ozemlje. Večina (62%) vprašanih ne soglašala s trditvijo, da je Kosovo notranje vprašanje Srbije in Jugoslavije, v katerega naj bi se druge države ne vmešavale. Da pa je Kosovo zgolj notranji problem ZRJ, je menilo 23,5% vprašanih.

STRANI 4:

Predavanje Antona Drobniča

Zgodilo se je v Sloveniji...

Iz življenja v Argentini

Tone Mizerit

VELIKA NOČ V LJUBLJANI

Na velikonočno nedeljo je ljubljanski nadškof in slovenski metropolit Franc Rode daroval vstajenjsko mašo v ljubljanski stolnici, popoldne pa je v cerkvi Sv. Jožefa na Poljanah skupaj z ljubljanskimi župniki vodil potresno pobožnost ob 104. obletnici velikega ljubljanskega potresa.

NAGRADA VSTAJENJE

Dobitnica zamejske literarne nagrade Vstajenje za leto 1998, ki jo bodo letos podelili že 36. leto, je monografija Milana Grega in Žive Gruđen **Beneška Slovenija**, ki je izšla pri založbi Družina v Ljubljani. Nagrado bodo podelili 12. aprila v Peterlinovi dvorani v Trstu. Monografija po mnenju odbora za nagrado sledi vsem načelom nagrade: krščanski naravnosti, zvestobi slovenstvu ter umetniški kakovosti. S sodelovanjem Milana Grega, ki je prispeval fotografije, ter avtorice besedila Žive Gruđen je nastala vsebinsko in grafično dragocena, knjiga, v kateri dežela pod Matajurjem zaživi s svojo pokrajino, naravo in ljudmi.

DZ O TRDINOVEM VRHU

Odbor državnega zbora za obrambo se je na zahtevo enajstih poslancev SDS 1. aprila sešel na izredni seji, na kateri za zaprtimi vrati obravnava informacijo o aktivnostih Republike Hrvaške v zvezi s Trdinovim vrhom. Seje se med drugim udeležuje obrambni minister Franci Demšar. Poslanci odboru predlagajo, naj sprejme dva sklepa, v katerih bi izrazil zaskrbljenost zaradi najnovejših informacij o aktivnostih sosednje Hrvaške v zvezi s Trdinovim vrhom. Odbor naj bi izrazil tudi nestrinjanje z izjavami predsednika države Milana Kučana o domnevni neciviliziranosti Republike Slovenije zaradi prisotnosti slovenskih vojakov na Trdinovem vrhu.

Zgodovinski...

Nad. s 1. str.

svojo korist, marveč iz čuta odgovornosti do nesvobodnih rojakov, je rodil sad. Vemo, da je primer, ki ga navaja Jančar, le eden od mnogih. Kdor je zadnja leta obiskal svojce v domovini, je lahko slišal pripovedovati, kako je ta ali oni v časih največjega strahovanja skrivaj bral pričevanja o medvojnih in povojnih pobjah, ki so izšla v emigraciji.

S svobodo v Sloveniji so knjige, založene in tiskane v diaspori, počasi izgubile del privlačnosti, ki so jo imela takrat, ko so bile prepovedane. Niso pa izgubile te knjige svoje resnične vrednosti. Verjetno dobivajo zdaj, ko smejo svobodno krožiti po slovenskem svetu, novo poslanstvo.

Res berejo ljudje v teh časih manj kot prej. A tisti, ki mislijo, tudi berejo. Če ima stara nomenklatura na razpolago televizijo, časopise in revije, moramo mi posegati po sredstvih, ki jih imamo. To so osebni stiki, pisma, telefon, elektronska pošta, emigrantski in zamejski tisk, pisma bralcev v domačih listih, pa tudi neizčrpna zakladnica knjig, ki hranijo pričevanja in ki so izšle med nami v letih, ko smo bili prepuščeni sami sebi. Med nami je na tisoče takih knjig po domovih, na policah in v zabojih. Čas je, da jih ponovno vzamemo v roke, da osvežimo spomin sebi pa da jih pošljamo tudi znancem v domovini. Ne vseh naenkrat. Tako bi knjige le zamenjale skladišče. Pošiljajmo jih po malem, kot dar, da bi vsak zvezek, vsaka knjižica imela dvojni

SKD ZA VEČINSKI SISTEM

Svet Slovenskih krščanskih demokratov (SKD) se je 30. marca seznanil z odločitvijo ustavnega sodišča, po kateri je na referendumu zmagal večinski volilni sistem. Stranka zagovarja dvokrožni večinski volilni sistem. Svet je podprl prizadevanja predsednika stranke Peterleta, ki skuša s koordinacijami sestankov predsednikov parlamentarnih strank doseči kompromis in spremembo volilne zakonodaje. V stranki se bojijo, da bo v nasprotnem primeru prišlo do politične in ustavne krize.

LDS O VOLILNEM SISTEMU

Liberalna demokracija Slovenije (LDS) podpira t.i. nemški model oz. kombinacijo večinskega in proporcionalnega sistema. Po tem predlogu naj bi v državni zbor volili 120 poslancev, in sicer 90 po dvokrožnem večinskem sistemu, 30 pa po proporcionalnem. To stališče bo LDS zastopala v nadaljevanju dogovarjanj parlamentarnih strank o spremembi volilnega sistema.

SLOVENSKA KARITAS ZA BEGUNCE S KOSOVA

Slovenska Karitas je ob humanitarni katastrofi na Kosovu sprožila akcijo zbiranja pomoči za begunce, ki so se zatekli v Albanijo, Makedonijo in Črno goro; prihodnji teden naj bi v Drač s prek 35.000 begunci predvidoma odposlali tudi prvo pošiljko z 20 tonami hrane. V okviru humanitarne akcije so v vse župnije v državi začeli pošiljati promocijske plakate s položnicami za denarne prispevke, na določenih mestih pa bodo zbirali tudi oblačila, higienske pripomočke in otroško hrano. Pri organizaciji sodelujejo z Albanskim kulturnim društvom v Sloveniji Migjeni, s pomočjo katerega bodo poiskali pot do njihovih rojakov, ki so morali zapustiti domove.

pomen. Drobec našega skupnega spomina naj postane na ta način tudi osebna vez.

Naša skrb za ohranjanje zgodovinskega spomina ni nova. Ob Drugem katoliškem shodu Slovencev v Argentini leta 1987 je bilo zapisano:

„Kot člani politične emigracije in potomci generacij, ki so doživele v našem narodu nasilje revolucije in mučeništvo njenih žrtev... smo nosilci še posebne vrednote, ki je zgodovinska resnica, kolikor jo poznamo.“

Odgovorni smo za dobro ime rojakov, katerim je komunistično nasilje vzelo življenje in jim hoče jemati tudi čast... Vemo, da kot ljudje nismo v posesti vse resnice; zavedamo pa se, da kot kristjani na resnici temeljimo, da jo spoštujemo, kjerkoli naletimo nanjo, da smo do nje odprti ter da smo za vsak njen drobec odgovorni!

Zato skupaj z vsemi slovenskimi rojaki prosimo Svetega Duha: naj nam utrdi spomin, da bomo mogli pričati, kar vemo, da je res; naj nam razsvetli pamet, da bomo spoznali, kar je prav, in znali razbrati znamenja časov (GS. 4; 1); naj nam omeči voljo, da bomo hoteli, da se bomo upali v skladu s spoznanjem živeti in delati.“ Kar je bilo rečeno tedaj, velja v polni meri še danes.

Pomladi leta 1945 je bilo prelito veliko krvi, a nekateri smo preživeli. Podarjeno nam je bilo življenje, da ga posredujemo naprej. Bili smo tudi priče. Naša dolžnost je, da pričujemo, dokler ne bo dobljena bitka za zgodovinski spomin med Slovenci.

Da ne bo to pisanje preveč dolgočasno in enolično, danes pričnimo z zgodbo o mladostnih sanjah. Sicer je to oddaljeno od politike, a blizu življenja. Mlad človek z novinarsko žilico je nenehno sanjal, da bo kdaj poročal o važnih potezah velikih državnikov. A ko je odrasel, je moral nenehno opisovati, kako se praskajo mačke. To je tudi svoje vrste življenska tragika. Sedaj pa naš običajni tedenski komentar:

ZAPADLI PLEBISCITI

Referendumi, posveti, plebisciti ali kakor jih že vsak želi imenovati, v Argentini nimajo sreče. Stara ustava jih je dejansko prepovedovala („narod vlada le po svojih predstavnikih“). Prvič so plebiscit izvedli v zadevi Beagelske razmejitve v potrditev pogodbe s sosednjim Čilom. To uspeli poizkus je pripomogel, da je ob spremembi ustave plebiscit dobil legalno podlago. Seveda so določila precej nejasna in vsak jih razlaga po svoje. Prav zato je prišlo do različnih poizkusov zlorabljanja ob vprašanju tretjega predsedniškega mandata Menema.

Svojčas je Menem grozil, da bo sklical referendum, pa naj ljudstvo pove, če lahko še enkrat kandidira ali ne. Celotna stvar seveda ni imela nobene juridične podlage, ker edino nova ustavodajna skupščina lahko spremeni pogoje za predsedniško kandidiranje. A on se je zanašal na svojo srečno zvezdo in domneval, da bi pozitiven odziv volilcev prepričal parlament in opozicijo.

No, zatem se je ideje plebiscita začela posluževati opozicija, a s prav obratnim namenom: da predsedniku prepreči ponovno kandidiranje. Javnomenjska raziskavanja so pokazala, da se tehtnica priljubljenosti predsednika nagiba proti njemu in da je rastoč odstotek državljanov odločno proti zlorabi ustave. Tako je najprej plebiscit napovedal guverner Duhalde in ga nato odpovedal spričo Menemovega priznanja, da „ni prostora“ za novo kandidaturo.

Poznejši predsednikovi koraki pa so pokazali, da rine svojo naprej. Zato je „posvet“ (consulta) napovedal De la Rúa v prestolnici in Duhalde v provinci Buenos Aires. V mestu ga je prepovedalo krajevno vrhovno sodišče zaradi formalnih zaprek. Te dni pa je Duhalde ponovno umaknil tudi svoj plebiscit, ker je smatral, da ni več potreben. Menem končno ni našel zaslombe med narodom niti si pridobil opozicije, vedno hujski odpor pa je doživljal celo v lastni stranki in ne le iz vrst Duhaldeja, temveč tudi od številnih drugih guvernerjev.

Te dni je predsednik v najtišji intimnosti pokopal sanje o tretjem zaporednem mandatu (ne vemo, če morda upa na vstajenje od mrtvih) in Duhalde je v dokaz blage volje odpovedal svoj plebiscit. A s tem se drama ni končala. Začel se je šele njen drugi del.

PREMIRJE ALI MRZLA VOJNA?

Duhalde se nahaja pred velikim vprašanjem: kaj storiti s predsednikom. Prevečkrat je bil že opeharjen za svoje želje, da bi mu lahko mirno zaupal. A po drugi strani, če se Menemu zljubi, ima še dovolj moči, da absolutno prepreči guvernerjevo zmago. Že pred dolgimi meseci smo pisali, da bi Menem rajše videl, da sedi na predsedniškem stolu De la Rúa kot pa Duhalde. Seveda, časi se spreminjajo in ljudje z njimi, a jasno je, da bo moral Duhalde drago plačati svojo zmago nad predsednikom.

A v peronizmu nista le predsednik in guverner. Danes je vedno več skupin, ki ju skušajo približati, potolažiti, spoprijateljiti. Na čelu teh posegov so sindikalisti. Tudi položaj v sindikatih se je precej spremenil zadnje čase. Nekoč strogo peronistični so precej večinsko nastopali proti Menemu in iskali zavetja v provinci. Duhalde je bil tudi

edini, ki jih je politično podpiral in jim dajal mesta na kandidatnih listah za provincijske in državne poslance. Predlanskim pa so ga skoraj večinsko zapustili in uskočili v menemizem. Jasno, tedaj je kazalo, da bo Menem uspel v svojih namenih tretjega mandata. Pristopili so k močnejšemu. Nekaj podobnega je storil nekoliko pozneje tudi Pierri. Eni in drugi so se usteli.

Sedaj se čreda vrača v hlev. A prej mora doseči, da se pastirja pobotata. Duhalde nerad sprejema to posredovanje. Zamera do „nehvaležnih sindikalistov“ ga ni minila, zaveda se pa, da mora doseči premirje s predsednikom in dobiti njegovo podporo, če hoče le malo upati na predsedništvo.

Menem pa s svoje strani tudi nerad sliši o spravi. Pred kratkim, ko je tajnik predsedništva Kohan skušal doseči nekaj podobnega, bi skoraj letel s svojega mesta. Spričo hudega poraza, ki mu ga je prizadel Duhalde, pa je sedaj v nevarnosti, da izgubi oblast še v stranki ali da povzroči razkol. Tega pa ne sme, če hoče upati na zmagovit povratek leta 2003.

Oživela je torej stara že preizkušena formula: Duhalde predsednik (bolj točno povedano, predsedniški kandidat), Menem vodja stranke. Na tej podlagi sedaj delujejo strategiji na eni in drugi strani, a pot je še dolga in težavna. V prid tej ideji pa moremo šteti to, kar je neke vrste peronistična dogma: „Ni ljudi, ki bi se hitreje sprli kot peronisti, pa tudi ne, ki bi se hitreje pobotali.“ Prihodnost bo pokazala, če ta aksiom še drži v dobi menemizma, ki je podrl že mnogo petdeset let stare peronistične dogme.

ZNOVA MANJKA TRETJI

Duhalde pa ne zaupa Menemu tudi zato, ker je zadnje čase podvzemal razne korake, ki niso v prid guvernerju. S dekretom o sklicu volitev je predsednik dovolil, da province same odločijo, ali bodo poslanske volitve skupaj s predsedniškimi ali ne. Večkrat se dogodi, da ločijo državne in provincijske, prvič pa je, da lahko ločijo parlamentarne in predsedniške. Duhalde smatra, da je to njemu v škodo. Dobra parlamentarna lista pritegne tudi marsikateri glas predsedniškemu kandidatu. Ljudje neradi hodijo voliti s škarjami, zlasti v notranjosti (v prestolnici je to običajen pojav). Eden njegovih pogojev za spravo je ta, da predsednik preneha z „bojkotiranjem“ guvernerjevih volilnih možnosti.

Za konec bi se nekoliko ustavil še pri starem vprašanju. Te dni je opazovalce presenetil javni nastop gospe Adeline de Viola, o kateri dolgo ni bilo ničesar slišati. Za tem je sledila še poplava plakatov, ki v provinci proglašajo guvernerskega kandidata Alberta Albamnoteja. Ti dve osebnosti sta bili tesno povezani s spojitvijo Alsogarajevih liberalcev z menemizmom. In to nas spominja na zamujene možnosti UCeDe in njih somišljenikov.

Problem „tretje sile“ ali tretje stranke je že argentinska politična tradicija. Kljub poplavi strank moč pretežno živeli v praktičnem bipartidizmu. Svoj čas Intransigenti, potem Manriquejevi provincialci, UCeDejevske liberalci in končno Solidarna fronta. Vsi so dokončno propadli, bodisi v shiranju, spojenju ali povezavi. Država pa še vedno čaka neke jasne, resne alternative, ki bi naredila konec politični plitkosti.

Danes dejansko ni na političnem nebu tretje zvezde. Morda bi lahko prišla z desnice (menemizem ni desnica, čeprav neki neznan bralec iz Loma Hermosa tako smatra in tega ubogega pisca pita z izrazi kot „levičar“ in „tovariš“). A za to bi bilo potrebno, da polkovnik Seineldin najprej pride na svobodo in nato, da ne zapade korupciji okoli oblasti, kar se je doslej zgodilo z vsemi njegovimi predniki na desni strani argentinske politike.

Slovenci v Argentini

Slavje v Slomškovem domu ob pomembnih obletnicah

50-letnica slovenske službe božje v Ramos Mejiji; 70-letnica prelata Jožeta Škerbca in 30-letnica njegovega dela v Slomškovem domu

V nedeljo, 21. marca je srenja rojakov, ki se zbira v Slomškovem domu v predmestju Ramos Mejía, slovesno praznovala "50 let zvestobe Bogu in narodu", kakor je pomembno zaobjelo nedeljsko slavje geslo praznovanja. Z obletnico je srečno sovpadala počastitev 70-letnice dušnega pastirja prelata Jožeta Škerbca in 30 let njegovega blagoslovljenega delovanja v ramoški srenji.

Slavje je organiziral odbor Slomškovega doma skupno s slovensko šolo, farnim odborom in mladinsko organizacijo ob veliki udeležbi rojakov vseh starosti. Marko Selan s pomočniki ter Stane Snoj in Ivanka Krušič so praznično pripravili bogoslužni prostor za sveto mašo, ki jo je daroval prelat Škerbec ob somaševanju msgr. dr. Mirka Gogala, prelata Jožeta Guština, msgr. dr. Jureta Rodeta in Danijela Vrečarja SDB. Mašno daritev je povzdignil z lepim petjem mladinski zbor pod vodstvom prof. Ivana Vombergarja. Prelat Škerbec se je v nagovoru spomnil svojega prednika pok. Janeza Kalana, ki je 4. aprila 1949 začel s slovensko službo božjo v farni cerkvi v Ramos Mejiji, ob ustanovitvi Slomškovega doma pa jo je prenesel v Dom, po njegovi smrti pa jo nadaljeval danes tudi že pokojni prelat dr. Alojzij Starc. Za lepo bogoslužje ima zasluge tudi

skupina zavzetih laikov: organistov Janka Zakrajška, pok. Gabrijela Čamernika, ge. Francke Tomazin Vestrove in sedanjega prof. Ivana Vombergarja; pevcev in bralcev, mežnarjev pokojnih Tineta Malavašiča ter Jožeta Javorška; in sedanjega farnega odbora pod vodstvom Toneta Bidovca. Prelat Škerbec se je spominjal, da ko je pred tolikimi leti nasledil dr. Starca, si pač ni predstavljal, da mu je Božja Previdnost namenila toliko let v tej farni skupnosti. Za vse Bogu hvala!

Akademijo, ki je sledila službi božji, je uvedla podpredsednica Doma prof. Neda Vesel Dolenc. Z izbranimi besedami je poudarila pomembnost današnjega trojnega praznovanja: slovensko mašo, ki že nas že 50 let družijo v eno družino, in jubileji našega dušnega pastirja prelata Jožeta Škerbca. Slavnostni govornik, nekdanji predsednik in častni član Slomškovega doma Herman Zupan je v svojem nagovoru posegel v zgodovino naše krajevne skupnosti, ki se je razvijala okrog slovenske maše in slovenske šole, za kar vse ima zasluge pokojni Janez Kalan in duhovniki, ki so nadaljevali njegovo delo. Čut pravičnosti zahteva, da izkažemo hvaležnost toliko bolj še možu, ki danes praznuje svojih sedemdeset let, od katerih jih je trideset podaril naši srenji. To je naš dušni pastir

Msgr. dr. Mirko Gogala, jubilent prelat Jože Škerbec in msgr. Jože Guštin

prelat Jože Škerbec. Bog naj bo njegov plačnik in naša hvaležnost naj ga vedno spremlja!

Nato so izrazili čestitke in zahvalo: predsednik Slomškovega doma Marjan Jože Loboda, voditeljica Slomškove šole Saša Zupan Omahna, za farni odbor Tone Bidovec, v imenu mladine predsednik odseka SFZ Aleks Cestnik, predsednica odseka Žena in mater Pavla Kovač Škraba in predsednik Zedinjene Slovenije Marjan Loboda.

Sledila je pesem, ki jo je za to priložnost napisal bivši učenec doma Tone Rode, podali pa so jo njen prvi del skupina žena in mož, ki jih je pred tridesetimi leti pripravil g. Škerbec za prvo sveto obhajilo, drugi del pa so recitali njegovi letošnji prvobhajanci, oblečeni v narodne noše. Slomškova šola pa je zapela kateheto v pozdrav pesnitev v priredbi Jožeta Omah-

na, naučila pa jih je prof. Olga Omahna Urbančič.

Predsednik Slomškovega doma in voditeljica šole sta nato izročila slavljencu spominsko plaketo, darilo in slovenski šopek, vsi udeleženci pa so zapeli mogočno himno slovenski vernosti Marija skoz' življenje voditi srečno znaš, ki je sklenila prisrčno proslavo.

Po kratkem odmoru je sledil družabni del pri svečano pogrnjenih omizjih z okusnim kosilom, ki ga je pripravila skupina žena pod vodstvom Marte Bedenčič Jelčnik za nad tristo oseb, za kar zaslužijo vso pohvalo, pravtako pa še mladina za potrebo in vsi ostali, ki so sodelovali pri pripravah. Veselo vzdusje je še povzdignilo družabno petje, ki je povezovalo vse navzoče v veselo družino, ki se je strnila okrog svojega duhovnega očeta.

J.T.

SLOVENSKI ZAMEJCI

NSKS zamrznil sodelovanje v sosvetu

Predsednik Narodnega sveta koroških Slovencev (NSKS) Nanti Olip je v Celovcu sporočil, da bo NSKS zaradi "hudega spora in nepremostljivih razlik v stališčih" začasnoma izstopil iz Sosveta za Slovence pri uradu avstrijskega zveznega kanclerja. Olip je naslovil očitke na vodjo sosveta Marjana Šturma, ki je tudi predsednik levičarske Zveze slovenskih organizacij (ZSO). Ta naj bi sprejemal odločitve v nasprotju z interesi manjšine. Tako dolgo, dokler bo Šturma vodil sosvet, predstavniki NSKS v tem "gremiju" ne bodo sodelovali, je dejal Olip.

Eden od glavnih povodov za odločitev NSKS je prav financiranje Kulturnega doma Pilberk, je dejal Olip in pojasnil, da so se politične organizacije, NSKS in ZSO, ki jo vodi Marjan Šturm, dogovorile za skupen proračun z Avstrijo in Slovenijo za izgradnjo tega doma. Avstrijska stran bi morala za ta dom nameniti 10 milijonov šilingov, sosvet, ki mu predseduje predsednik ZSO, pa je doslej odobril dobrih pet milijonov šilingov. Ostanek bi morali nameniti letos, na seji pa je koalicija ZSO, socialistov in svobodnjakov sprejela odločitev, da gre večina sredstev, namenjenih Kulturnemu domu, politični organizaciji ZSO, ostanek za področje športa in štajerske Slovence, Slovenija pa naj bi financirala Kulturni dom. "To je proti vsem sporazumom in dogovorom. To je za nas povod, da v tem sosvetu ne sodelujemo več," je odločno pojasnil Olip.

Sosvet je svetovalni organ pri avstrijski zvezni vladi, ki naj bi avstrijski politiki posredoval želje, prošnje in tudi potrebe narodne skupnosti koroških in štajerskih Slovencev. Sestavljajo ga predstavniki slovenskih organizacij in predstavniki politič-

nih strank, ki so zastopane v koroškem deželnem zboru. Najhujši spodrselj tega sosveta v zadnjih letih je bil po mnenju Nanteja Olipa brez dvoma predlog novega zaščitnega zakona za slovensko narodno skupnost v Avstriji, Z večinskim glasovanjem Zveze slovenskih organizacij (ZSO) ter strank SPOe in FPOe je bil izglasovan t.i. memorandum, ki je po oceni NSKS "pod 7. členom avstrijske državne pogodbe in pod ravnijo trenutne zaščitne zakonodaje za koroške Slovence". Sosvet si vse bolj lastni pravico edinega zastopnika koroških Slovencev, na kar pa NSKS ne pristaja. Sosvet je samo svetovalni organ, zastopnika manjšine pa sta obe osrednji organizaciji (NSKS in ZSO).

Če bi veljala ocena, da je sosvet zastopstveni organ, to ne pomeni nič drugega kot da politiko slovenske manjšine vodi nihče drug kot Haider, saj je v tem sosvetu FPOe, v koaliciji z ZSO in SPOe, tista odločilna sila, ki se ravna v skladu z večino. Odločitev glede Kulturnega doma je to jasno pokazala. Sosvet je očitno mnenja, da lahko Sloveniji predpisuje, kam naj nameni podpora sredstva za slovensko manjšino. Osrednji problem je, da manjkajo mehanizmi, kako priti do skupnega zastopstva slovenske manjšine v Avstriji. NSKS zahteva volitve zastopstva, ZSO pa temu nasprotuje, kar seveda ustreza zlasti avstrijski strani. "Manjšina ne more biti talec ene same politične strani, ki poskuša samo sebe reševati na račun drugih". Obenem je možnost o izstopu iz sosveta napovedala tudi VPOe, verjetno pa naj bi iz sosveta odšel tudi predstavnik slovenske Cerkve.

DZ sprejel deklaracijo o Slovencih v Italiji

"Republika Slovenija pričakuje, da bo Republika Italija še v tej zakonodajni dobi sprejela globalni zaščitni zakon za slovensko manjšino, ki že desetletja čaka na izpolnitev obveznosti, ki jih je Italija sprejela z Osimskimi sporazumi," se glasi uvodni del deklaracije o podpori uveljavljanju zaščite slovenske manjšine v Italiji, ki jo je DZ 1. aprila sprejel soglasno s 53 glasovi "za" in nobenim "proti".

Deklaracija, ki jo je v povezavi s sprejetjem globalnega zaščitnega zakona za Slovence v sosednji državi oblikovala parlamentarna komisija za odnose s Slovenci v zamejstvu in po svetu, ki ji predseduje naš poslanec Marjan Schiffrer, se nadalje glasi: "Sprejetje in uresničevanje celovite zaščitne zakonodaje slovenske narodne manjšine ne pomeni le upoštevanja upravičenih zahtev slovenske narodne manjšine, temveč tudi uresničevanje mednarodnih pravnih dokumentov, ki zadevajo zaščito pripadnikov narodnih manjšin, ki sta jih obe državi sprejeli in sta jih dolžni spoštovati. S sprejetjem zaščitnega zakona bi zaprli pomembno nerešeno vprašanje, ki ni brez vpliva na medsebojne sicer zgledne odnose in sodelovanje na vseh ravneh in številnih področjih. Republika Slovenija pričakuje, da bo globalni zaščitni zakon določil kot območje veljavnosti celotno ozemlje, na katerem živi slovenska manjšina. Republika Slovenija pričakuje uvedbo zajamčene zastopstva za predstavniške slovenske manjšine v upravnih telesih, od krajevne ravni do parlamenta v Italiji, kot je to že uveljavljeno v Sloveniji."

Porabski Slovenci pri predsedniku DZ

Predsednik in podpredsednik DZ Janez Podobnik in Andrej Gerenčer, sta se sestala s predstavniki slovenske manjšine na Madžarskem in madžarske manjšine v Sloveniji. Do srečanj je prišlo pred uradnim madžarsko-slovenskim srečanjem na ravni predsednikov parlamentov. Na srečanju sta sodelovala tudi predsednik komisije DZ za odnose s Slovenci po svetu in v zamejstvu Marjan Schiffrer in slovenski konzul v Monostru. Slovenska manjšina na Madžarskem, ki živi ob reki Rabi, potrebuje večjo podporo matične države pri izboljšanje transportnih povezav med državama, pridobitev frekvenc za manjšinski radijski program ter realizacijo obljube o bogoslužju v slovenskem jeziku. Posebej so poudarili potrebo po povečanju gospodarskih vlaganj s strani Slovenije v tem prostoru, saj bi se s tem okrepil položaj slovenske manjšine.

Ločeno je konkretne težave in predloge predsedniku in podpredsedniku slovenskega parlamenta ob navzočnosti poslanke Marie Pozsonec predstavila tudi delegacija madžarske narodnosti v Sloveniji. Opozorili so predvsem na to, da območje Slovenije ob meji z Madžarsko sodi med najmanj razvite regije, kar prizadene celotno prebivalstvo. Zato so izrazili željo, da Slovenija razvoju te regije nameni posebno pozornost.

Z dodatnim sklepom pa so poslanci vlado pozvali, naj državnemu zboru v roku enega meseca posreduje natančno informacijo o možnostih za obravnavo vprašanja zaščite slovenske manjšine v Italiji v okviru mednarodnih institucij.

SLOVENIJA SPOMLADI 99

*Predavanje bivšega glavnega državnega tožilca Antona Drobničiča
v Slovenski hiši dne 28. marca 1999*

V Sloveniji je sedaj zgodnja pomlad. Sonce se je ogrelo, sneg izginja, vsepovsod se skozi odmrlo in od dolgotrajnega snega potlačeno travo prebija novo zelenje in prvo pomladno cvetje se je že razbohotilo po vrtovih in travnikih. V naravi je čas novega rojstva, čas novega življenja.

Tudi slovenska država je še rosno mlada. Slovenska svoboda in samostojna država bosta letos dosegli komaj otroških osem let. Ena sama pomlad, komaj kaj spominov, veliko upanje in mnogo veselih pogledov v prihodnost. Tako bi bilo v pomladi slovenske države pričakovano, človeško normalno.

NENORMALNOST JE NORMALNA

Vendar v Sloveniji stvari navadno ne tečejo normalno. Že med vojno so „borci proti okupatorju“ pobijali ljudi lastnega naroda in Slovenijo ob „osvoboditvi“ izpod štiriletne nacistične okupacije izročili v 45-letno komunistično okupacijo. Po padcu komunizma vladajo komunisti, po prelomu s preteklostjo nas v prihodnost vodi „kontinuiteta“, ljudje preteklosti, demokracije nas učijo diktatorji, vladi nove države predseduje predsednik stare, ki se hvali s „stabilno nestabilno“ vlado, vladna stranka glasuje proti vladi, opozicija za vlado, nova generalna državna tožilka se raje kot druga na seznamu demokratičnih tožilcev vpiše kot trinajsta na seznamu komunističnih tožilcev. D političnih komisarjev in tožilstvo po osmih letih „iz politike vrača k stroki“, za katero vemo, da je bila v rokah revolucije, namesto poprave krivic in pomoči žrtvam nasilja pomaga skrivati nasilje in krivce zanj, namesto iskanja resnice se boji resnice in jo preprečuje. Nekdanji komunisti sebe predstavljajo za borce proti komunizmu, protikomunistične borce pa za izdajalce, revolucionarji zanikajo revolucijo, množični morilci so častni občani, predsednik države poziva k pozabljanju zgodovine, sam pa je na vsaki prireditvi z rdečimi zvezdami, srpom in kladivom, vlada skrbi za grobove nemških in italijanskih okupatorjev, nič pa noče vedeti za grobove in imena slovenskih vojakov, edino njihovo pokopališče sredi Ljubljane, „mesta kulture“, je še vedno barbarsko oskrnjeno in uničeno, na glavnih slovenskih trgih pa stojijo mogočni spomeniki velikim morilcem. Navadno je v Sloveniji marsikaj ne-navadno.

Nenormalnost je torej v Sloveniji normalno stanje. Zato se mlada Slovenija pogosto obnaša kot stavec. Stalno se ubada s spomini, ker jih nikoli ni hotela zares spraviti v red, kar naprej se spotika ob zgodovino, ker je nikoli ni hotela pisati z željo po resnici. Laž je bila začetek in bistvo komunističnega sistema, laž je bila poleg ustahovanja glavno sredstvo za obvladovanje „ljudskih množic“ in laž je postala tako normalna, da je že sama želja po resnici nenormalna in jo je treba takoj zatreti. Resnica, ki si jo kdo drzne povedati, postane pravi škandal, s katerim se na veliko ukvarjajo časnikarji, ga meljejo politiki in si celo predsedniki pišejo pisma. Stari oblastniki s starimi spomini našo mlado državo oblačijo v stare cunje in silijo v stare navade. Takšna pa ni privlačna ne za mlade in ne za stare.

ZA SPRAVO POTREBNA SPRAVA O SPRAVI

Slovenija mora najti pot v normalno stanje, v vedro mladost. Ob tej misli se nam takoj zablika beseda „sprava“. Hudo bi bilo reči, da sprava ni potrebna, da ni nujna. Navdušenje pa hitro pojenja, čim stopimo korak naprej in vprašamo, kakšna

sprava, kaj je sprava. Nam je sprava priznanje zločina, kesanje in pokora. Nasprotniki menijo, naj mi pozabimo in odpustimo, saj nam to zapoveduje vera, predvsem pa naj molčimo in ne popravljamo njihove „dokončne zgodovine“. Nekaterim je sprava rokovanje predstavnikov dveh različnih skupnosti, drugim so to deklaracije z uravnoteženim razdeljevanjem krivde, vendar ne tudi kazni. Nasprotujočih si mnenj in stališč o spravi je toliko, da bi za spravo bila najprej potrebna sprava o spravi.

Beseda o spravi med sprtimi Slovenci teče že več kot deset let, vendar ni še nobenega uspeha, ni priznanja zločina in kesanja, ni ne pozabe in ne splošnega sprejema ponarejene zgodovine, ni rokovanja dveh skupnosti, saj je ena že petdeset let mrtva v brezni ali v tujini, druga pa ne prizna niti njenih ostankov. Zločincev in njihovih žrtev ni mogoče uravnotežiti, deklaracije pa ne dajejo nikomur ničesar razen male pozornosti njihovim avtorjem. Spravo med posameznimi ljudmi je že ali jo še bo prineslo vsakdanje življenje in je noben državni akt ne more ukazati. Noben besedni akt ali simbolno rokovanje tudi ne more prinesiti politične sprave med deli naroda, saj slovesne besede in simboli v naših razmerah ne vodijo v dejanja.

K spravi nas ne morejo voditi simbolna dejanja, tja nas lahko peljejo samo resnična dejanja, prava dejanja. Normalno stanje bomo dosegli samo z normalnimi dejanji. Za državo so temeljna dejanja ustava in zakoni. Ti morajo biti normalni, za vse državljane enaki. Urejati morajo sedanje razmere in biti usmerjeni v prihodnost. Nova hiša ne sme biti postavljena na stare, razklane temelje, zakoni ne smejo podaljševati težke zgodovine.

PRAVA DEJANJA

Ustava Republike Slovenije je takšno pravo dejanje. Ne pozna ne NOB in revolucije in tudi ne protikomunističnega odpora, kolaboracije pojmov. Ne opredeljuje zgodovine, zgrajena je na sedanjosti za prihodnost. Ustava ne pozna dveh vrst državljanov, za vse ima enake pravice in dolžnosti. Na ustavnem področju je sprava dosežena, je normalnost uresničena.

Samo eno stopnjo niže, na zakonodajnem področju, je že vse drugače. Enakopravnost in normalnost hitro izginja. Zlasti tako imenovani vojni zakoni delajo bistvene razlike med udeleženci državljanških spopadov pred več kot pol stoletja. Nekdanji mednarodni teroristi, ki so po ukazih Kominterne protipravno rušili tedanjo demokratsko državo, so po zakonu zaslužni revolucionarji in heroji s posebnimi pokojninami tudi v demokratični in pravni državi Sloveniji. Branilci države, naroda in njegove kulture so tudi v novi državi nepriznani, sovražniki in zločinci. Komunistični nasilniki, ki so med vojno in komunistično gverilo zakrivali smrt in sami pobili več deset tisoč Slovencev, nato pol stoletja vzdrževali komunistično diktaturo in na koncu nasprotovali osvoboditvi in ustanovitvi samostojne Slovenije, so v novi državi z zakonom priznani veterani z vsemi privilegiji. Protikomunistični borci, kolikor jih je še ostalo po veliki moriji, nimajo nobenih pravic in jih zakon ne pozna. Nimajo niti pravic vojnih invalidov. Žrtve komunističnega nasilja, požigov, ropanja in izgonov po zakonu niso vojne žrtve in nimajo nobenih pravic. Protikomunistična stran je brez pravic celo po smrti. Pravna država Slovenija priznava status vojaških pokopališč z državnim varstvom partizanskim, italijanskim, nemškim in drugim okupatorskim grobovom, grobov slovenskih domobrancev in drugih enot protikomunističnega odpora, vojakov Slo-

venske narodne vojske pa ne priznava, jih ne varuje. Z novim zakonom jih poskuša celo odvzeti tistim, ki zanje sami skrbijo.

Za pot k spravi je najprej treba spremeniti razdiralne in nepravilne zakone in druge predpise, ki Slovence ne samo politično ampak tudi pravno delijo na dve skupnosti z različno stopnjo človeških pravic. Takšna uskladitev neustavnih razlikovalnih zakonov z ustavnim načelom enakopravnosti je temeljna sprava naloga slovenskega parlamenta, je prvo normalno državniško dejanje, ki vodi k normalnemu stanju. Sprava ni sredstvo za normalizacijo, narodna sprava je stanje normalnosti, sprava ni pot, sprava je cilj, do katerega lahko pridemo samo po poti pravih dejanj.

V STARI MISELNI FORMACIJI

Šele ko bodo vsi zakoni in drugi predpisi dosledno upoštevali ustavno enakopravnost vseh državljanov, ne glede na njihovo politično prepričanje in poglede na preteklost, ko bodo odpravljene nelegitimni privilegiji enih in neustavna zapostavljanja in zaničevanja drugih, ko zgodovina ne bo predmet državnega normiranja in sankcioniranja, ko bodo vse oblastne in druge javne ustanove videle pred seboj samo državljana, se bomo lahko pogovarjali in dogovorili o pravih deklaracijah in drugih simbolnih dejanjih. Deklaracije stanje lahko slovesno ugotovijo in ga potrdijo, ne morejo pa ga ustvariti.

Za sedanje stanje duha na Slovenskem je značilno, da niti vrhovni državni voditelji niti večina politikov, časnikarjev in kulturnikov ne omenja in ne čuti nujnosti za ureditev teh temeljnih zadev. Še naprej živijo v miselni formaciji državljanške vojne in revolucije in še naprej delajo kot vojaki revolucije, kot pripadniki ene strani v nekdanjem državljanškem spopadu.

Za večino vrhovnih oblastnikov je takšno obnašanje razumljivo. Bili so komunisti in so še komunisti, saj so — kot je nekoč slikovito dejal Milan Kučan — komunizem pili že v zibki z materinim mlekom. Seveda bi se morali zavedati, da sedaj niso več otroci. Predsednik države bi moral vedeti, da je predsednik vseh državljanov in ne samo partizanov. Tega noče vedeti in zamudil je zgodovinsko priliko in najplemenitejšo nalogo, da narod in državo z dejanji pripelje v stanje normalnosti. Namesto, da bi šel v zgodovino kot najboljši slovenski komunist, ki je narod popeljal k spravi, bo ostal znan kot zadnji komunistični diktator na Slovenskem, ki je nekdanje komuniste in njihovo delo enostransko podpiral in varoval tudi po padcu komunizma.

Povsem nerazumljivo pa je, da o temeljnih slovenskih vprašanjih molči predsednik državnega zbora, ki je za svojo glavno nalogo razglasil gradnjo mostov. Že tedaj je bilo jasno, da ne ve, kje in kako jih bo gradil, saj je k razglasitvi te svoje dejavnosti povabil predstavnika partizanskih borcev in govoril o njihovem boju, protikomunistične strani pa ni povabil in niti ne omenil. Kasneje se je takšno razlikovanje še pogosto pokazalo. Od zakonodajnega organa s predsednikom, ki javno govori, da z enakim spoštovanjem hodi tako na partizanske kot na domobranske prireditve, pri tem pa niti ne pomisli, da so domobranske prireditve samo žalne slovesnosti za zločinsko pobitimi, partizanske prireditve pa triumfi in veselice tistih, med katerimi se skrivajo morilci, ni utemeljeno pričakovati enakopravne zakonodaje.

Prav tako neobčutljivi za prave vzroke narodovega razdora so mnogi politiki, časnikarji in zlasti tudi vidni kulturniki. Mnogi so iskreni nasprotniki komunističnega nasilja in celo nasprotniki sedanjih oblast-

nikov iz vrst nekdanjih, čeprav so nekoč sami bili njihovi kolegi. Vendar njihov spomin in njihovo nasprotovanje komunističnemu totalitarizmu seže samo do „svinčenih časov“ po Kavčiču. O krvavih časih pred Kavčičem in zlasti med vojno nočejo mnogo slišati in še manj govoriti. Delna izjema so samo povojni množični poboji, ki so jih prisiljeni nekako priznavati celo sami partizani, ker jih pač ne morejo več tajiti in ker jih lahko naprtijo Beogradu in JNA, seveda samo formalno, saj Beograd ni ničesar ukrepal brez Ljubljane, v sestavi JNA pa so tedaj bile tudi vse slovenske partizanske enote. Seveda tudi povojnih pobojev ne obsojajo, saj je bilo po njihovem izdajalce potrebno kaznovati. Pokole samo obžalujejo, ker so bili izvršeni brez sodbe. Kot da so tisti umori, ki so jih ukazali partizanski „sodniki“ med vojno in po njej, bili kaj bolj zakoniti in pravični. Zelo pa poudarjajo nasilje in krivice, ki so bile narejene njihovim rdečim prednikom pod obtožbo pripadnosti Informbiroju ali kasneje njim samim.

VZROKI TAKEGA OBNAŠANJA

Takšno obnašanje številnih, v javnosti znanih Slovencev, ima več vzrokov. Kot nasprotniki totalitarnega sistema — v resnici so bili večinoma samo nasprotniki režima, težko priznajo, da so se številni Slovenci komunističnemu terorju uprli tudi z orožjem v protikomunističnem odporu, prvem in edinstvenem v okupirani Evropi, še preden je ta zmagal in postal totalitarna država. Težko priznajo, da so v tem odporu ali zaradi njega tisoči zgubili življenje, bili pol stoletja preganjani ali izgnani. Če bi to priznali, bi se njihov zelo pozen odpor pokazal relativno neznamen in pogosto samo salonski. Zato o protikomunističnem odporu in njegovih borcih raje ne govorijo ali pa jih omenjajo le v zvezi s kolaboracijo in podobnimi politikomistarskimi propagandnimi triki. Pomemben in bolj razumljiv razlog je to, da so večinoma otroci partizanskih staršev in da ne morejo zavreči družinskih svetinj. Tudi to, da so bili vzgojeni v komunističnih šolah in ne morejo pozabiti partizanskih pravlji in mitov. Ne nazadnje pa je seveda v današnji Sloveniji takšno obnašanje tudi najbolj udobno. Poklonitev uradno in javno ustoličeni medvojni zgodovini ne prinaša nobenih težav, nasprotno, daje celo dovoljenje za dokaj svobodno kritiko kasnejših svinčenih časov, časov odraščanja sedanje generacije. Pravilo je torej, kar napadate totalitarno državo, samo NOB nam pustite pri miru. Velika slovenska liberalna srenja je zelo zadovoljna.

Zato se naša demokracija vse bolj spogleduje z diktaturo. Govorijo o temni strani meseca, kar pomeni da priznajo tudi svetlo. Nič pa nočejo vedeti o časih, ko je bila nebu samo rdeča zvezda. To zvezdo je v pravem ali v prenesenem pomenu vse pogosteje videti tudi na našem nebu. Še zadnje pomembne položaje prevzemajo nekdanji komunisti, člani komunističnega centralnega komiteja in drugi stari funkcionarji. Gonja zoper Cerkev, vero in duhovnike postaja vse bolj splošna in silovita. Predsednik države se vse pogosteje oglašava v zadevah, ki ne spadajo v njegove pristojnosti. Socialna razlike so vedno globlje, revščina vedno večja in vsako leto se rodi znatno manj otrok kot leto prej. Šola je državna zadeva in ne stvar staršev, iz nje prihajajo novi rodovi breznarodnih liberalcev. Poštenje je neznan pojem, odloča korist in interes.

To je slika splošne in sistemske nenormalnosti. Treba se bo vrniti v normalno stanje na vseh področjih. Druga možnost je samo splošen propad naroda in države.

Vendar, danes je cvetna nedelja. Kot je cvetna nedelja zagotovilo skorajšnje velike noči, naj bo naša osvoboditev pred osmimi leti zagotovilo, da nam bo po velikem pektu sedanjih nesporazumov in težav kmalu posijala zarja vstajenjskega jutra, velika nedelja slovenske vedrine in upanja, slovenske normalnosti.

Novice iz Slovenije

Pisali smo pred 50 leti...

Declaración

En relación con el congreso de la "Unión Eslava", su propaganda e ideología, los eslovenos anticomunistas en la Argentina nos vemos obligados a formular lo siguiente:

Las Sociedad Eslovena en Buenos Aires representa a los refugiados eslovenos anticomunistas en la Argentina.

La "Unión eslava" al contrario, es una organización de ideología comunista y se presenta falsamente como vocero de todos los pueblos eslavos en la Argentina.

La Sociedad Eslovena repudia con toda energía cualquier vinculación con la "Unión Eslava" o con lo sucedido con motivo de ese congreso y desautoriza lo que ellos falsamente afirman en su prensa. De la misma manera protesta también contra la infamia de tomar por comunistas a nosotros eslovenos, católicos y amantes de libertad, por ser eslavos.

Es notorio que la "Unión Eslava" es el instrumento del comunismo internacional, por eso repudiamos todos sus gestos con los cuales difama a los pueblos eslavos a la vez que socava el orden y el progreso de la Argentina y ofende su generosidad.

Fieles a la tradición de nuestro pueblo, amante del orden y trabajo, aportamos nuestro esfuerzo tesonero para bien de esta gran nación.

Convencidos por la lógica y la experiencia, de que el comunismo materialista, ateo y brutal es el mayor mal para la humanidad, uniremos nuestros esfuerzos con el ardiente deseo para que la nación y el pueblo argentinos jamás llegaría a experimentar ese terror comunista que elta asolando a nuestra patria eslovena.

LA SOCIEDAD ESLOVENA

Svobodna Slovenija, št. 14;
7. aprila 1949

Slovenija moja deželca

Prleški klopotec

Klopotec je mehanična naprava, ki je v celoti izdelana iz lesa. S svojim ropotanjem v vinogradih odganja ptice, ki poskušajo zobati zoreče grozdje. Ozemlje, kjer se uporablja klopotec, predstavlja severovzhodni del Slovenije, še zlasti Haloze, Slovenske gorice in Prlekijo. Udarjanje kladivc po leseni deski sproža vrteča se os, ki jo poganja vetrnica. Prav po številu lesenih peres v vetrnici se naši klopotci tudi razlikujejo. Haloški imajo tri in prleški ter slovenjegoriški po dve peresi. Različno je tudi število kladivc, ki udarjajo med vrtenjem po deski in tako z značilnim klopotanjem odganjajo ptice. Klopotec je narejen tako, da se lahko obrača po vetru. Zato ima na nasprotni strani vetrnice "rep", ki ga naredijo iz šopa hrastovih, borovih ali

drugih vej, ponekod pa za usmerjevalec uporabijo kar staro metlo. Klopotce poznajo tudi v sosednji Avstriji in na Madžarskem v Porabju. Raziskovalci tega zanimivega zvočila so ugotovili, da je klopotec izvirna slovenska naprava, ki so jo sosedje prevzeli. Na avstrijskem Štajerskem ji poleg svojega naziva Windradl, pravijo tudi "Klapotetz", kar je nemščina

neposredno prevzela iz našega slovenskega imena klopotec. Starost naprave ni ugotovljena. Prva pisna pričevanja segajo v drugo polovico 18. stoletja, najstarejše upodobitve pa v prvo polovico 19. stoletja, kar morda dokazuje, da je naprava plod prizadevanj za "umno" vinogradništvo in napredek kmetijskega gospodarstva od razsvetljenstva dalje.

Slovenija in šport

MARIBOR - Odmor v državnem prvenstvu zaradi kvalifikacijske tekme Slovenije v Gruziji so nogometaši Maribora Teatanica izkoristili za prijateljsko srečanje s hrvaškimi prvaki Croatia. Mariborčani so pred 2000 domačimi gledalci slavili s 3:2 (1:1). Povedli so Hrvti preko Kuznikuja, izenačil je Šimundža v zadnji minuti prvega polčasa, usodo udeležencev lige prvakov in državnega prvaka tretje reprezentance na svetu pa sta pokopala Jolič ter Kek s pravim "evrogolom".

LJUBLJANA - Na najnovejši jakostni lestvici Svetovne nogometne zveze (FIFA) so na prvem mestu še vedno finalisti svetovnega prvenstva Brazilci, na drugem pa svetovni prvaki Francozi. Hrvaška je napredovala za eno mesto in prehitela Italijo, nastale uvrstitve med prvimi 15. pa ostajajo nespremenjene. Tudi Slovenija je s 432 točkami še vedno na 79. mestu. Svetovna nogometna družina se je povečala za še štiri predstavnice (202) in je tako prvič v zgodovini preseгла številko 200. Nove članice so: Bahami, Montserrat, Turks in Caicos ter Deviški otoki.

LYON, Francija - Plesalca rock'n rolla Jure Cor in Mirela Zulič, člana Bolera iz Ljubljane, sta osvojila zlato medaljo na svetovnem mladinskem prvenstvu. Slovensko zmago slavljaje sta z drugim mestom dopolnila Damir Lazič in Barbara Šercer

besedi dosegaajo pesnikov kakovostni vrh v pesmih cikla Oko sonca, "manj popularnih, a bolj dognanih in globjih v primerjavi z njegovimi prejšnjimi cikli".

LJUBLJANA - Zdravniška zbornica Slovenije (ZZS) je v sporočilu za javnost zapisala, da na podlagi znanih dejstev ni utemeljenega suma, da bi katerikoli slovenski zdravnik z udeležbo na ekurziji v Keniji, ki jo je pripravilo podjetje Krka, kršil kodeks medicinske etike in deontologije. Da bi se v prihodnje izognili podobnih zapletom, je po prepričanju izvršilnega odbora zbornice nujno na nacionalni ravni pripraviti in sprejeti ustrezen kodeks obnašanja v zvezi s trženjem, razvojem in promocijo proizvodov farmacevtske industrije v Sloveniji, in sicer podobno kot imajo to urejeno v večini razvitih držav, še posebej v državah EZ.

LJUBLJANA - Pri založbi Družina je v okviru nove zbirke Razpotja življenja izšla knjiga, ki jo je uredil duhovnik Karel Gržan, z naslovom *Prekinjeno življenje* in podnaslovom *Samomorilnost na Slovenskem*. V njej so objavljene analize in pogovori s psihologinjo, sociologom in duhovnikom ter pričevanja dveh mladih, ki sta si skušala vzeti življenje. Delo se konča s Poslanico mladim za življenje, ki so jo mladi iz Razborja nad Sevnico pripravili ob samomoru njihovih vrstnikov.

KRŠKO - Družba Westinghouse, dobavitelj svežega goriva za jedrsko elektrarno, bo pripeljala 28 svežih gorivnih elementov za JEK. Družba je sprva skušala pridobiti dovoljenje za prelet prek avstrijskega zračnega prostora, vendar je zaradi neodobranja tamkajšnjih organov pridobila dovoljenje za prelet prek Švice in Italije.

LJUBLJANA - V galeriji fotografskih podob, ki jih razstavlja televizijski producent in fotograf Dušan Frice v mali galeriji Cankarjevega doma, prevladujejo Romi s svojim življenjem, ki jih Frice fotografira že vrsto let. Najprej jih je na skrivaj, je "kradel" njihove obraze; odtod tudi naslov cikla oz. razstave - Ukradene podobe. Posvečena je tudi svetovnemu dnevu Romov, 8. aprila, ki ga bodo v CD obeležili s posebno priraditvijo v sodelovanju z romskimi društvi.

(M Ljubljana), formacija Bolera pa je v ekipnem tekmovanju 15 ekip zasedla 5. mesto. Svetovnega prvenstva se je udeležilo 54 plesnih parov iz 21 držav.

GRČLJA - Slovenska olimpijska legenda in najstarejši še živeči olimpijonek na svetu Leon Štukelj nadaljuje z obiski po svetu. Trenutno je na povabilo grško-slovenske gospodarske zbornice v Atenah, kjer ga je med drugimi sprejel tudi predsednik države Konstantinos Stephanopoulos.

AMELIA ISLAND, ZDA - Mariborčanka Tina Pisnik (18) je z uvrstitvijo v 2. krog teniškega turnirja WTA z nagradnim skladom 520.000 dolarjev dosegla enega največjih uspehov v karieri. S 6:3, 1:6 in 6:3 je premagala Američanko Brie Rippner.

HONG KONG, Kitajska - Slovenski plavalci so na svetovnem prvenstvu v 25-metrskih bazenih nastopili kar v štirih velikih finalih. Najboljšo uvrstitev je osvojil Peter Mankoč, ki je bil na 100 m mešano 4. in dosegel najboljšo slovensko uvrstitev na tovrstnih tekmovanjih. Ženska štafeta na 4 x 100 m prosto je osvojila 7. mesto, Nataša Kejžar na 100 m mešano in Metka Sparavec na 50 metrov hrbtno pa 8. Urša Roš je osvojila 21. in Tanja Blatniks 4:22,32 23. mesto na 400 m prosto. Emil Tahirovič je bil na 200 m delfin 22., Blaž Medvešek pa 26. na 100 m hrbtno. Nastopila je tudi Nataša Kejžar in na 100 m prsno zasedla 17. mesto.

Grmič se ni spremenil

V Prosvetnem domu na Opčinah pri Trstu so 27. marca v knjižnici Pinko Tomažič priredili srečanje ob izidu knjige naslovnega škofa Vekoslava Grmiča z naslovom *Ne pozabimo*, ki je izšla ob avtorjevi 75-letnici in ob 30-letnici njegovega škofovskega posvečenja, v njej pa je zbrana vrsta njegovih govorov, razmišljanj in pričevanj. Srečanja se je udeležil tudi škof Grmič.

Škof Grmič je ob predstavitvi knjige v popolnem nezgodovinskem duhu trdil, da so si evangelij prisvojile razne verske institucije. Ko pa se vera institucionalizira, postane konfesija, pride do dogmatizma, moralizma in juridizma. Vse se skuša zajeti v neke paragrafe. Taka ustanova se potem skuša širiti in si pridobiti oblast. S tem je dovolj jasno označil, kako on sodi o katoliški Cerkvi.

Na začetku srečanja je spregovoril zgodovinar prof. Jože Pirjevec, ki med drugim je dejal, da je škof Grmič človek, ki že 30 do 40 let ustvarja škandale v okviru slovenske Cerkve in postavlja vprašanja. Škof Grmič se namreč zavzema za angažiranje kristjana v življenju, ne da bi se v imenu institucije, Cerkve, boril za oblast. Po osemosvojitvi Slovenije, je še borbeno zatrdil prof. Pirjevec, pa se je slovenska Cerkev odločila za boj za oblast. Znotraj slovenske

Cerkve da obstaja namreč določen revanšizem oz. volja obrniti kolo zgodovine nazaj in se vrniti v trideseta leta.

Tudi med razpravo je prišlo do zelo kritičnih ocen na račun ravnanja slovenske Cerkve in zlasti ljubljanskega nadškofa in slovenskega metropolita dr. Franca Rode. Pri tem Grmič ne more preko starih zamer in mrženj: pritoževal se je, da so pri njegovem odklonu imenovanja za škofa igrali vlogo tudi slovenski emigranti.

Spet je je Grmič napadel slovensko Cerkev: pravi da ta danes začenja tam, kjer je končala leta 1941, in to iz dveh razlogov: ker misli, da je prišel čas, da dobi nazaj tiste pravice in privilegije, ki jih je imela pred drugo svetovno vojno, pa tudi, ker noče priznati, da med vojno ni ravnala prav. Grmič ostaja zvest staremu režimu in ne vemo, kaj še dela v cerkvi, ki ji je tako sovražna.

Osebnosti

Smrti: V Lanusu je umrla redovnica s. Avgušlina (Joža) Dolinar (75), članica frančiškanskih šolskih sester, in Jože Maver (67).

Naj počivata v miru!

Mali oglasi

TURIZEM

el. 4441-1264 / 1265

Letalske karte, rezerva hotelov, najem avtomobilov in izleti po svetu

LEGAJO N° 3545-82 H. Yrigoyen 2742 - San Justo

ADVOKATI

dr. Marjana Poznič - odvetnica - Vsak dan od 15. do 18. ure - Lavalle 1290, pis. 402 - Tel. 4382-1148

dr. Franc Knavs, dr. Bernard Knavs, dr. Veronika Knavs — odvetniki - ponedeljek, torek, petek od 16 do 20 - Tucumán 1455 - 9. nadstr. „E“ - Capital - Tel. in faks: 4374-7991 in 4476-0320.

dr. Lilijana Kožar, odvetnica; Bogotá 3099, 2° B, Capital. Torek in petek od 16. do 20. Tel.: 4613-1300

Dr. Héctor Fabián Lo Faro (Miklič). Odvetnik. Vsak dan od 15 do 20 ure. Almaguer 3351, 1. nadstr. "F", San Justo. Tel. 4482-5624.

VIDEO

Marjan Vivod - video posnetki, filmanje z eno ali več kamerami. Predhodni proračun in zagotovljen termin izdelave. Padre Castañer 366 - (1708) Morón Tel.: 4696-8842 - E-mail: vivodtine@overnet.com.ar

FOTOGRAF

Marko Vombergar - Kvalitetno razvijanje fotografskih filmov: 36 posnetkov 10x15 \$ 10.- Garibaldi 2308 - (1754) Villa Luzuriaga - Tel.: 4659-2060 - E-mail: marko@pinos.com

GOSPODARSTVO

Zavarovanja M. in H. Loboda — Azcuénaga 77 - (1704) Ramos Mejía - Bs. As. - Tel./Fax: 4656-3653

Kreditna Zadruga SLOGA — Bm. Mitre 97 - (1704) Ramos Mejía - Tel.: 4658-6574/4654-6438. Od ponedeljka do petka od 10. do 19. ure.

Mutual SLOGA — Bm. Mitre 97 - (1704) Ramos Mejía - Tel.: 4658-6574/4654-6438. Od ponedeljka do petka od 10. do 19. ure.

SLOGA — PODRUŽNICA CASTELAR Slovenska Pristava - República de Eslovenia 1851 - Uraduje ob sredah od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 10.30 do 12.30 (g. Nande Češarek).

SLOGA — PODRUŽNICA SLOVENSKA VAS - Hladnikov dom - Msgr. J. Hladnik in Hernandarias - Uraduje ob sredah od 19. do 21. ure in ob nedeljah od 10.30 do 12.30 ure (ga. Marija Gorše).

SLOGA — PODRUŽNICA SAN JUSTO Naš dom (pisarna) - H. Yrigoyen 2756 - Tel.: 4651-1760. Uraduje ob torkih od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 9.30 do 11.30 ure (gdč. Julka Moder).

SLOGA — PODRUŽNICA SAN MARTIN Slovenski dom - Córdoba 129 - Tel.: 4755-1266 - Uraduje ob četrtkih od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 10. do 11. ure (g. Stanko Oberžan).

V Miramaru še živimo

Dasiravno je slovenska miramarska skupnost maloštevilna, so si tamkajšnji rojaki vendar želeli priti do svojega doma. Dejansko bi torej mogel Dom delovati kot eden izmed slovenskih KD v Argentini... Zemljišče je bilo kupljeno na obroke v letu 1954. Tedaj je bilo 9 članov... Prva seja je bila 4.9.1960 v hiši Trpinove družine. Na seji so se odločili, da prično z zidavo doma. Denar za stroške se je zbiral s članarino, srečkami in veselnicami, ki so jih imeli po hišah članov. Vse delo so naredili člani in prijatelji doma brezplačno... Temeljni kamen je blagoslovil župnik Boris Koman, ki je kot dušni pastir prihajal iz Mar del plate, botrovala pa sta Ivan Zajc in Gornikova mama. Ko je bil dom skoraj končan, so odprli slovensko šolo. Poučevali so Boris Koman, Anton Japelj, Lojze Trpin, Marija Marolt, Anica Gornik in Nežka Trpin. V domu so prirejali razne prireditve: materinske in očetovske dneve, domobranske proslave in še druge. Moški so se zelo radi zbirali po skupinah ob sobotah popoldne in za praznike, da so kegljali ali pa igrali odbojko, namizni tenis pa tudi tarok. Pridne žene in otroci so vedno pomagali, kjer je bilo potrebno... „Dom še obstoji, čeprav imamo težave za vzdrževanje. Ob letni sezoni se večkrat zberemo na večerjo z dobrim asadom, da tako po naše zapojemo, se pogovarjamo in se po domače veselimo.“ Sedanji odbor je sledeč: predsednik Jure Mihelič, podpredsednik Lojze Trpin, tajnik Jure Demšar, blagajnik Ludvik Mandel, gospodar Franc Gornik, nadzornik Anton Japelj, namestnik Nežka Trpin in Anton Prešiček. Dom je imenoval za častnega člana župnika Borisa Komana.

(ZBORNIK Zedinjene Slovenije, str. 569).

Knjigo lahko še vedno nabavite v pisarni ZS, v Slogi in pri poverjenikih. Cena broširanemu izvodu \$ 80.- trdo vezanemu pa \$ 100.- Dostavimo jo tudi po pošti. Priporočena poštnina za Argentino \$ 10.-; za Ameriko \$ 45.-; za Evropo in ostali svet \$ 55.-

Obvestila

SOBOTA, 10. aprila:

Redni pouk Slovenskega srednješolskega tečaja ob 15. uri v Slovenski hiši.

NEDELJA, 11. aprila:

Občni zbor Zedinjene Slovenije ob 10.30 v Slovenski hiši.

Misijonska veletombola popoldan v Slovenski vasi.

ČETRTEK, 15. aprila:

Redni sestanek sanmartinske Lige žena mati.

SOBOTA, 17. aprila:

Slovenska kulturna akcija vabi na predavanje **Antona Drobniča** o temi: „Slovenija - pravna država?“ ob 20,15 v Sloven-

ski hiši.

Redni pouk Slovenskega srednješolskega tečaja ob 15. uri v Slovenski hiši.

V Slovenski vasi ob 19. uri **občni zbor slovenske hranilnice SLOGA**

V Slovenskem domu v Carapachayu ob 21. uri **jesenski ples.**

NEDELJA, 18. aprila:

Občni zbor: Naš dom - San Justo.

Kosilo Zveze slovenskih mater in žena v San Justo, v Našem domu ob 13.

23 letno dekle s trgovsko šolo in prakso pri blagajni, znanjem računalništva in osnovnimi pojmi angleščine

išče službo

Ponudbe na telefon 4267-7009

Slovenska kulturna akcija

vabi na predavanje, ki ga bo imel

dipl. iur. Anton Drobnič

z naslovom

„Slovenija — pravna država?“

v soboto, 17. aprila ob 20.15 v Slovenski hiši v Buenos Airesu.

ASOCIACIÓN DR. GREGORIO ROZMAN

Sociedad Civil de Beneficencia

Personeria Juridica Nacional Reg. N° C 5344 (I.G.J.)

Sede legal: Ramón L. Falcón 4158 - Cap. Fed.

Sede social: Martín Fierro 4252 - San Justo - Tel.: 4669-1684

CONVOCATORIA

De acuerdo a los art. 30 y 33 del Estatuto vigente, la Comisión Directiva de la Asociación de Beneficencia dr. Gregorio Roqman convoca a la Asamblea General Ordinaria, para el día 25 de abril de 1999 a las 10. Hs. que se realizará en la sede legal, calle Ramón L. Falcón 4158 - Capital Federal para tratar el siguiente

ORDEN DEL DIA

1) Lectura, consideración y aprobación de la Memoria, Balance General, Cuentas de Gastos y Recursos, Inventario General e Informe de la Comisión Revisora de Cuentas, correspondiente al ejercicio cerrado al 28 de febrero de 1999.

2) Elección de tres socios presentes para formar la Junta Electoral. (art. 38).

3) Elección de dos miembros titulares de la Comisión Directiva, por expiración de mandato. (art. 19).

4) Elección del Revisor de Cuentas, Vocal y Vocal Titular, como los cinco Vocales Suplentes por expiración de mandato. (art. 17).

La Comision Directiva

La Asamblea se celebrará sea cual fuere el numero de socios concurrentes, una hora después de la fijada en la Convocatoria, si antes no se hubiese reunido la mitad más uno de los socios con derecho a voto. (art. 33).

Las listas de candidatos a ser votados, deberán ser presentadas a la Comisión Directiva con diez días de anticipación a la fecha de la Asamblea. (art. 35).

Zerovnik Jose
Secretario

Carman Pedro
Presidente

Correo Argentino Suc. 7	FRANQUEO PAGADO Cuenta N° 7211
	Registro Nac. de la Propiedad Intelectual N° 881153

ESLOVENIA LIBRE

Fundador: **MILOŠ STARE**
Director: **Valentín B. Debeljak**
Propietario:
Asociación Civil Eslovenia Unida
Redacción y Administración:
RAMON L. FALCON 4158
(1407) BUENOS AIRES
ARGENTINA
Teléfono: **(54-11) 4636-0841**
Telefax: **(54-11) 4636-2421**
e-mail: **esloveniau@impsat1.com.ar**
e-mail: **debeljak@pinos.com**

Glavni urednik:
Tine Debeljak ml.
Uredniški odbor:
Tone Mizerit, dr. Katica Cukjati,
Gregor Batagelj

Naročnina Svobodne Slovenije:
za Argentino \$ 55; pri pošiljanju po pošti pa \$ 70; obmejne države Argentine 105 USA dol.; ostale države Amerike 120 USA dol.; ostale države po svetu 130 USA dol.; vse za pošiljanje z letalsko pošto. Z navadno pošto 75 USA dol. za vse države.

Čeke na ime „Eslovenia Libre“

Stavljenje, oblikovanje in tisk:
TALLERES GRÁFICOS VILKO S.R.L.
Estados Unidos 425 - (1101) Buenos Aires -
Argentina - Tel.: 4307-1044 - Fax: 4307-1953
E-mail: vilko@ciudad.com.ar

38. občni zbor Kreditne zadruge S.L.O.G.A.

bo v soboto, 17. aprila, ob 19.
v Hladnikovem domu v Slovenski
vasi na ulici Msgr. J. Hladnik 3970

Vsi člani lepo vabljeni!

Ura teče, nič ne reče... in denar dela! KOMU?

Onim, ki imajo prihranke
donosno in varno
naložene v SLOGI!

Če imate Karto Sloga, vam je uspeh zagotovljen.
Hitra posojila, nagrade in podpore, letovišče Sloga in še udeležba
pri nagradnem žrebanju za dve nagradi:

- 1 - Letalska vozovnica BUE-LJU-BUE in tisoč dolarjev
- 2 - Desetdnevne počitnice za dve osebi v Hanželičevem domu v poletni sezoni.
Navabite si Karto SLOGA (\$ 200.- navadne naložbe) pravočasno

SLOGA DA VEČ! V SLOGI JE MOČ!

„Jaz sem vstajenje in življenje, kdor vame
veruje, bo živel, tudi če umrje“ (Sv. Pismo)

Vsem prijateljem in znancem sporočamo, da nas je 19.
februarja t.l. nenadoma zapustila v 80. letu starosti naša draga
mama, sestra, teta in stara mama

Pavla Bokalič roj. Iglič

Iskrena hvala vsem, ki ste se poslovali od nje, jo kropili in
zanjo molili. Posebna zahvala vsem duhovnikom, ki so se udeležili
daritve sv. maše in pogreba.

Žalujoči:

hčerka: **Mimi**

sinovi: duhovnika **Vinko** in **Jože**, **Janez** z otroki:
Juani, **Agustin** in **Federico**, **Miha** z ženo
Atenko in hčerkami: **Štefi**, **Zofija** in **Mihaela**

sestri: **Mici** in **Tončka** z družinama

brata: **Rafael** z ženo **Minko** in **Miha** z ženo **Miro** z
družinama

ter ostalo sorodstvo

Buenos Aires, Prevoje, Mengeš, Cleveland